

מסורת הש"ס

א) שנת ה' (ב) מדישי' על
ז: עין לקמן ה' (ג) יומא
ז: ד' (ד) י"ב חס' לקמן ח'
ד"ה מה פמ"ח (ט) ונלכח.
רש"י (ו) ו' (ז) אדר,
(ח) משת' ל' (י) דבתי'
(יא) ופי' רש"י (י"ב) ויקרא
טו (יג) במדבר כ"ט (יד) ז'
ומז' רש"י (טו) ויקרא ס'
וע"ז (טז) ויע' חס' שנת
ז: ד"ה מלאח'.

תורה אור השלם

1. שיעור עיון אחר
חזקא מלבי חזקא
הבפרים ופלת התמיד
וטעיקה ונטיביו:

מוסף רש"י

שבועות שמים. שבועות
כל ניטוי להרע או להטיב.
שמים הן להחיות עינין
קרני עולה ויורד האומר
בפרשה. נפקי מלהרע או
להטיב. דמשמע להכל.
ואכל ולא אכל. ויש
ארבע. י' ק"ל לרבות ע"ד
שמים מרבי' הכתוב לל
אשר יעטף האדם לרבות
לעבר. אכלתי ולא אכל. לא
אכלתי ולא (שבת ב').
ידיעות הטומאה.
האמורות בקרבן עולה
ויורד או נפש י' חס' ונ'
ואתמ'ן שאין הכתוב מוכר
אלא בטומאת מקדש
וקדשיו. שלאחר שבועות
אכל קודש או נכנס למקדש
ולפי'ן (לקמן ד'). שמים
מתחייב' אלא כדכ"ה חס'ה
רדיעה בסוף העולם
בימים. כגון שרע שבועות
ועלם ממנו טומאה ואכל
קודש ומשאל ידע שאלו
בטומאה. שמים הן
מתעשרות הכתוב ועלם
ממנו והוא משא. משמע
שבועות ממנו טומאה אכל
זכור הוא טומאה קודש וזה
מקדש. הרי שמים העולם
טומאה לני קודש והעולם
טומאה לני מקדש. שדון
ארבע. י' ק"ל לרבות ע"ד
שמים מרבי' היעלם ועלם
ב' פעמים. לרבות את
היורד לטומאה אכל ועלם
ממנו קודש כספר שולין
הן. או נעלם ממנו מקדש
ושם. מראיות נגעים.
ישאל ה'ן. שמים הן.
שמים ובהת' שדון
ארבע. מרבי' שפחת
שהיא משפט טעילה. כמו
(ש"א ג) שפתי נא אל
אח' ונ'. מרבי' עטילה לוי
וזה. מולדה לשלח ותולדה
לבהר' וט' שמים הכרת
שהי כשנ' שיה' לה כסוד
היכל. שאל' כומר לנ'.
שניה לה כקודש בינה.
מחלה לשון זכר הוא שמים
הרי שמים שמים ארבעה
(שבת ב) וכע"ז לקמן ה'.

יש בה ידיעה בתחילה
ואין בה ידיעה בסוף.
שכשעמאל ידע שבועות
ועלמה ממנו טומאה
ונכנס למקדש וט' וזה
עודפה ל' כטומ' וזמ'ם
ה' והוא לא נעלם לו
שנכנס בטומאה שיבא
קרנ' (ברכות ב). שיעור
הנעשה בפנים. על
ישראל. ופר' לו כהכנס
שם. עד שיעור לו.
שנכנס למקדש טמא
(ברכות ב).

שבועות שמים פרק ראשון שבועות

ב.

עין משפט
נר מצוה

א א מ"י פ"ח מ"ח
שבועות הלכה א פתח
לאין רוח ועשין טעו:
ב ב ג ד מ"י פ"ח ט"ז

שבועות. הא דלא פתח האי מסכת כל כינוי שבועות כשבועות
דפתח נדרים ויזיר משום דתנא ממכות קא סליק
דמפרש בגמרא הולך לפתוח בשמים שכן ארבע והואיל ולא מני
פתח בכינוי מו לא חס' לנשות אח"כ וא"ת אחאי לא מני ידיעות

ב' רישא דהא בקרא כתיב ב' רישא או
נפש אשר תגע וגו' והדר ר' א' נפש
כי תשבע וגו' וי"ל דשבועות הוא
עיקר המסכת דכפדר ישועות קאי
ואגב שבועות מני ידיעות משום
דגבי הדדי כתיב דמפרש בגמרא
א"י משום דמילי דשבועות כתיבי
בקרא ב' רישא ונפש כי תחטא וגו'
(ויקרא ה) והוא עד דהיינו שבועת
העדות והאי ללא פתח שבועות
העדות משום דלית בהו שמים שהן
ארבע: ידיעות הטומאה שמים
שהן ארבע. מימה דהעלמות וי"ל
למימני דהוא עיקר מילתא העולם
טומאה דקודש ומקדש והעולם העלם
ומקדש וי"ל דיתחא ליה למנקט לשון
ידיעה מטעמא דמפרש בפ"ב (דף
ד'): ידיעות קמייתא דלימנאו כלל
המורה כולה קא חשיב א"י לאידך
לישאג ידיעות כתיימא דאחיון
לידי קרבן קא חשיב והך לישאג
הא דלא מני נמי ידיעות השבת
משום דיתחא ליה למנקט יציאות
דמלאכות גופייהו איכא שמים שהן
ארבע אכל הכא לא מני למנקט
הטומאות שמים שהן ד' ליתא אלא
ממני טומאת קודש וטומאת מקדש:
יציאות השבת שמים שהן ארבע.
בגמ' מפרש שמים הואכה
דעני ודבעל הבית שהן ארבע הכנסה
דעני ודבעל הבית וימיה אחאי
חשיב דעני ודבעל הבית דמרי דמה
לי עני ומה לי בעל הבית ויש לומר

שמים שהן ארבע ידיעות הטומאה שמים
שהן ארבע יציאות השבת שמים שהן ארבע
מראות נגעים שמים שהן ארבעה את שיש
בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעולם
בימים הרי זה בעולה ויורד י"ש בה
ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף שיעור
הנעשה בפנים ויום הכפורים תולה עד
שיורע לו ויביא בעולה ויורד י"אין בה
ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף
שיעור הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר
שנאמר ימלכד השאת הכפורים על מה
שזה מכפר זה מכפר י' מה הפנימי אין
מכפר אלא על דבר שיש בה ידיעה אף
החיצון אין מכפר אלא על דבר שיש בה
ידיעה ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה
ולא בסוף שיעורי הרגלים ושיעורי ראשי
חדשים מכפרין דברי ר' יהודה ר"ש אומר
שיעורי הרגלים מכפרין אבל לא שיעורי ראשי
חדשים ועל מה שיעורי ראשי חדשים מכפרין
על

דאטריין למתנינאו משום דקס"ד ללא היו דרך הולאה אלא
כשעמד ברשות היחיד ונטל פירות ואלא לרשות הרבים אכל כי
האי גוונא דגופו ברשות היחיד וידו ברשות הרבים או ירפכא לוא
דרך הולאה היא וכי היא גוונא אחר בפ"ק דשבת (דף ג:) ידו
של אדם אינה לא ברשות היחיד ולא ברשות הרבים ואיטריין למימני
דרהייהו דאי תנא חדא לא היה שמעיין אידך והמאי טעמא יניחא ליה
דלא מני כן הולאה שלישית דפרשישית ור"מ מפרש דהולאה מלאכה
גרועה היא דמה לי אם מוציא מרשות היחיד לרשות היחיד ומה לי
לרשות הרבים לכך הולך לפרש כל ענינים דעני דועשיר ודעיר
דמלאכה גרועה היא מלאכה ברית הורק (שנת דף ט: וס) הולאה
גופא היכא כתיבא אדרש לה מויכלא העב מהביא חי וקאמר
אשכחנא הולאה הכנסה מגנן סברא היא מה לי אפוקי מה לי
עוילי ולשאר אבות לא נעיינא קרא אלא מחייבין כל דהוו במשכן
והולאה הימה במשכן דלאמר בפרק כמה טומינן (סס דף ט: חס)
הורידו קרשים מעגלה לקרקע ואחם אל תולידו הס העלו קרשים
לעגלה ואחם אל תכניסו ולשאר מולדות לא חיישינן דלהוו במשכן
אלא אכז לחודה אכל מולדות דהולאה נצי בפרק הורק (סס דף ט:)
והיינו משום דמלאכה גרועה היא ואין להאריך כאן יותר:

ב' ראיות נגעים שמים גרסין ולא שמים דמראה לשון זכר הוא
דכתיב (שמות ג) את המראה הגדול הזה ותנן נמי
במס' נגעים (פ"א משנה ד) ומיימי לה בהמונח מקדש (ובחס דף פח:
וס) מראות נגעים רבי דוסא בן הרקינס אומר שלשים וששה
עקבא בן מהללאל אומר שבעים ושנים והא דקתני חס טובא
משום דחשיב נמי פתיכי אי מני כיל נגעי ובגדיס:

מכדי
לכשידעו אלמא קודם ידיעה עושים הן: עד שיעור לו. שאכל קודש בטומאה: אין בה ידיעה כפחלה. שלא ידע בטומאה ויזיר זה לא
יבא לכלל קרבן עוד לעולם שהרי אין קרבן בא אלא על שיש בו ידיעה כפחלה: שיעור הנעשה בסוף ויום הכפורים מוסר. ויום הכפורים
הוא נעמו ומעיל עם הקרבנות שנאמר (ויקרא כג) כי יום כפורים הוא: שנאמר. בשעיר הנעשה בחוץ ושעיר חטאת אחד מלכד חטאת הכפורים
והוא שעיר הנעשה בפנים הקיטוס לך הכתוב ללמד שעל מה שזה מכפר זה מכפר: מה פנימי אינו מכפר אלא על דבר שיש בו ידיעה. כפחלה
דחי ילפינן כהדיא בגמ' [לקמן י:] דלינו מולה אלא על דבר שיש בו ידיעה כפחלה: אף חיוין אינו מכפר אלא על דבר שיש בו ידיעה. [מ"א מינהו ידיעה
בסוף ולא כפחלה דלא אחא לכלל קרבן ומכפר זה כפרה מגורה בלא תלייה. וא"ת כיון שהוקשו יכפרו שניהם על שיש בו ידיעה
כפחלה וי"מ לטומאה שארבעה בין זה לזה הא פריך בגמ' (דף ט: חס) ומני לה: שיעורי הרגלים. כלל הרגלים נאמר שיעורי טמא. וטמא [לקמן ט:].
מפרש מנא ליה דאשאי בה ידיעה לא כפחלה ולא בסוף מכפר: ר"ש אומר שיעורי הרגלים מכפרים. עליה אכל לא שיעורי ראשי חדשים:
על